

Arrest

nr. 186 179 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Arabier afkomstig uit Naseriya in Zuid-Irak. U bent opgegroeid in de wijk Askari. Omdat het huis te klein was, zouden jullie in 2009 zijn verhuisd naar de wijk Somer in Naseryia. U bent tot het vierde middelbaar naar school gegaan. Hierna bent u gestopt. Van 1997 tot 1999 heeft u uw verplichte legerdienst gedaan in Naseryia stad. U zou tijdens uw legerdienst zijn opgenomen in de voetbalclub van de luchtdefensie. Na uw legerdienst heeft u een aantal jaar gewerkt in een fabriek dat stenen en zand verwerkte. Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u een aantal jaar werkloos zijn gebleven. Vanaf 2005 bent u dan begonnen bij de federale politie. U werd eerst tewerk gesteld op de dienst 'algemene controle'. In 2006 werd u dan overgeplaatst

naar de sportafdeling van de federale politie. Jullie hielden zich daar bezig met het beoefenen van verschillende sporten zoals karate, volleybal, basketbal, voetbal. Jullie dienst zou ook hebben ingestaan voor de fysieke trainingen van de militairen, gewone soldaten en officiers. U zou op deze afdeling gebleven zijn tot augustus 2015.

Op 2 augustus 2015 zou u een telefoontje hebben gekregen van een zekere A.(...) J.(...), een bevriende collega van u uit Najaf. Hij zou u gezegd hebben dat u samen met uw eenheid binnenkort zou worden overgeplaatst naar Ramadi. Toen u dit nieuws vernam, was u in shock. U zou diezelfde dag verlof hebben aangevraagd op uw werk.

Op 7 augustus 2015 zou u heel vroeg in de ochtend vanuit Naseryia naar Basra gereisd zijn, waar u bij een vriend van u, een zeker O.(...) zou hebben verbleven. Op 16 augustus zou u met de voetbalploeg van de haven van Basra meegereisd zijn naar Turkije. Vanuit Turkije zou u verder illegaal naar België gereisd zijn, waar u op 23 september 2015 aankwam. Op 1 oktober 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw woonstkaart, twee politiebepijes, een kieskaart voor militairen. Verder legde u nog kopies voor van volgende documenten: een attest in verband met uw aanwerving bij de politie, een attest van een vonnis waarbij u tot twee jaar gevangenisstraf bent veroordeeld, een attest in verband met de opstelling van een onderzoeksraad tegen u, een attest in verband met uw overplaatsing naar de federale politie, een attest in verband met een opleiding en tenslotte nog een aantal foto's van uzelf terwijl u op uw werk aan het sporten bent.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde via een bevriende collega van u gehoord te hebben dat u binnenkort samen met de rest van uw eenheid zou overgeplaatst worden naar Ramadi. U was hierover zo verbolgen dat u meteen besliste verlof aan te vragen zodat u enkele dagen later uit Irak kon vluchten. Later zou u via een vriend van uw broer kopies van documenten hebben ontvangen, waaruit bleek dat u officieel was overgeplaatst naar Ramadi en ook dat u veroordeeld was tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van uw ongewettigde afwezigheid op de operatieplek op datum van 1 oktober 2015.

Er rijzen evenwel ernstige twijfels over de authenticiteit van deze door u voorgelegde documenten. Vooreerst kan er eenvoudigweg worden vastgesteld dat er flagrante schrijffouten voorkomen in de hoofding van het attest i.v.m. de onderzoeksraad, in casu 'Republig of Iraq' en 'Ministery of Inerior'. Vervolgens dient opgemerkt dat deze documenten kopies betreffen en kopies staan niet toe de authenticiteit van de originelen na te gaan. Kopies hebben enkel bewijswaarde in geval van geloofwaardige verklaringen en geloofwaardige stukken. Dit is in casu niet het geval. Zo kunnen er immers enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. In het attest betreffende de onderzoeksraad is geschreven dat men wil nagaan of u ongewettigd afwezig was. Er wordt verwezen naar de datums van 27 augustus 2015 en 10 september 2015 (zie vertaling attest, toegevoegd aan het administratief dossier). In het vonnis daarentegen wordt verwezen naar de datum van 1 oktober 2015 als datum waarop u ongewettigd afwezig was. Deze ongewettigde afwezigheid vormt de basis voor uw veroordeling (zie vertaling vonnis, toegevoegd aan het administratief dossier). Los van het feit dat deze datums in deze respectievelijke gerechtelijke documenten niet overeenstemmen, is het vooral ook opmerkelijk dat er in het vonnis met geen woord wordt gerept over de juridische vaststellingen gedaan door de onderzoeksraad die speciaal in het leven werd geroepen om het door u begane misdrijf al dan niet vast te stellen.

Verder rijzen er ook twijfels over deze documenten gelet op uw verklaringen over hoe u deze documenten heeft verkregen. U zou uiteindelijk op 10 november 2015 veroordeeld zijn geweest en dit nieuws zou u van uw broer A.(...) hebben vernomen. Op de vraag hoe uw broer A.(...) deze documenten heeft kunnen bekomen, verwijst u vaagweg naar enkele vrienden van uw broer die werkzaam waren in het politiebureau waar deze gerechtelijke documenten bewaard werden. U lichtte toe dat een zekere G.(...) K.(...), een persoon die u verder niet kende, maar die wel uw broer A.(...) goed zou gekend hebben, deze laatste een kopie zou hebben bezorgd. U werd ermee geconfronteerd dat het weinig geloofwaardig is dat G.(...) K.(...) uw broer een kopie zou hebben

bezorgd van het vonnis, van de oprichting van de onderzoeksraad en van uw overplaatsing naar Ramadi, hoewel hij u niet eens persoonlijk kende. Dit is ongeloofwaardig omdat hij hiermee een groot risico zou hebben genomen, zoals uzelf een aantal keer heeft benadrukt. Volgens uw eigen verklaringen zou hij zelfs een zware gevangenisstraf riskeren door deze confidentiële informatie te lekken. Uw uitleg als zou hij bereid zijn bevonden dit risico te lopen omdat hij heel erg veel van sport houdt net zoals u, omdat hij uw broer heel erg goed kende en omdat hij er helemaal niet mee akkoord ging dat u werd overgeplaatst naar Ramadi, kan allerm minst overtuigen. In de marge weze nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u niet weet wanneer uw broer precies op de hoogte is gebracht door zijn vriend G.(...) K.(...) van uw veroordeling (zie gehoorverslag CGVS, vragen 155-169).

Vervolgens valt op dat u klaarblijkelijk geen enkele concrete stap heeft ondernomen om één en ander juridisch aan te vechten. Blijkens de stukken die u voorlegt op het CGVS wordt er een juridische procedure gevolgd. Er is immers eerst een officiële overplaatsingsbeslissing genomen, waartegen u in beroep zou hebben kunnen gaan. Vervolgens, nadat u gevlucht was, werd er een onderzoeksraad opgesteld om officieel na te gaan of u al dan niet ongewettigd afwezig was. Hierna en op basis van de vaststellingen van deze onderzoeksraad werd er een vonnis geveld. Uit de vertaling van dit vonnis blijkt duidelijk dat u het recht heeft om in beroep te gaan tegen het vonnis. Aldus is het niet duidelijk waarom u deze juridische procedure niet heeft aangegrepen om de genomen beslissingen met juridische argumenten aan te vechten. Uw uitleg als zou een beslissing van het ministerie van binnenlandse zaken, van de minister zelf of van de rechtbank, niet op juridische wijze kunnen aangevochten worden omdat dergelijke beslissingen altijd moeten worden uitgevoerd, kan geenszins overtuigen. Ook buiten de juridische context heeft u geen enkele stap ondernomen om één en ander geregeld te krijgen, hoewel u wel degelijk over een breed netwerk van connecties moet hebben beschikt, gelet op uw jarenlange carrière bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, vragen 170-177).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u vreesde de doodstraf te zullen krijgen wegens uw ongewettigde afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 140-151). U werd ermee geconfronteerd dat u hiertoe geen enkele concrete indicatie heeft, zelfs mocht er geloof kunnen gehecht worden aan de door u voorgelegde stukken, aangezien hierin slechts sprake is van 2 jaar gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180).

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

U antwoordde verder dat als u niet de doodstraf zou krijgen vanwege de overheid u wel degelijk riskeerde om het leven te komen in de strijd met IS (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180). Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden in het kader van uw overplaatsing naar Ramadi dient opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw politionele taken.

In de marge dient nog te worden gewezen op uw opmerkelijke verklaringen betreffende uw reis vanuit Basra naar Turkije. U verklaarde te zijn meegereisd met een voetbalploeg van Basra. U zou op deze manier hebben kunnen ontsnappen aan een individuele paspoortcontrole. Het is echter zeer opmerkelijk dat u zomaar zou hebben kunnen meereizen met een voetbalploeg waar u buiten de doelman niemand

anders van gekend zou hebben. Bovendien verklaarde u hiervoor geen extra geld te hebben moeten betalen. U werd gevraagd of iemand van het management of iemand van de trainers van de voetbalploeg geen opmerkingen heeft gemaakt over het feit dat u zomaar meereisde, hoewel u niets te maken had met de voetbalploeg. U verklaarde dat dit niet het geval was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 45-63). Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in

Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiïsche doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiïsche Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegde zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en uw verklaring dat u jarenlang heeft gewerkt als politieagent bij de sportafdeling. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overige documenten in verband met uw overplaatsing en veroordelingen werden reeds hierboven besproken. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, betreffen deze documenten twijfelachtige kopies waardoor deze een zeer geringe bewijswaarde hebben, temeer daar uw verklaringen in verband met deze documenten weinig overtuigend zijn. De door u voorgelegde documenten wijzigen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 1 en § 2, c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “*artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, dd 12 augustus 1949*”, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Waar verzoeker een schending van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Conventies van Genève van 12 augustus 1949 aanvoert, stelt de Raad vast dat niet wordt uiteengezet op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Voormelde schending wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde via een bevriende collega van u gehoord te hebben dat u binnenkort samen met de rest van uw eenheid zou overgeplaatst worden naar Ramadi. U was hierover zo verbolgen dat u meteen besliste verlof aan te vragen zodat u enkele dagen later uit Irak kon vluchten. Later zou u via een vriend van uw broer kopies van documenten hebben ontvangen, waaruit bleek dat u officieel was overgeplaatst naar Ramadi en ook dat u veroordeeld was tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van uw ongewettigde afwezigheid op de operatieplek op datum van 1 oktober 2015.

Er rijzen evenwel ernstige twijfels over de authenticiteit van deze door u voorgelegde documenten. Vooreerst kan er eenvoudigweg worden vastgesteld dat er flagrante schrijffouten voorkomen in de hoofding van het attest i.v.m. de onderzoeksraad, in casu 'Republig of Iraq' en 'Ministery of Inerior'. Vervolgens dient opgemerkt dat deze documenten kopies betreffen en kopies staan niet toe de authenticiteit van de originelen na te gaan. Kopies hebben enkel bewijswaarde in geval van geloofwaardige verklaringen en geloofwaardige stukken. Dit is in casu niet het geval. Zo kunnen er immers enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. In het attest betreffende de onderzoeksraad is geschreven dat men wil nagaan of u ongewettigd afwezig was. Er wordt verwezen naar de datums van 27 augustus 2015 en 10 september 2015 (zie vertaling attest, toegevoegd aan het administratief dossier). In het vonnis daarentegen wordt verwezen naar de datum van 1 oktober 2015 als datum waarop u ongewettigd afwezig was. Deze ongewettigde afwezigheid vormt de basis voor uw veroordeling (zie vertaling vonnis, toegevoegd aan het administratief dossier). Los van het feit dat deze datums in deze respectievelijke gerechtelijke documenten niet overeenstemmen, is het vooral ook opmerkelijk dat er in het vonnis met geen woord wordt gerept over de juridische vaststellingen gedaan

door de onderzoeksraad die speciaal in het leven werd geroepen om het door u begane misdrijf al dan niet vast te stellen.

Verder rijzen er ook twijfels over deze documenten gelet op uw verklaringen over hoe u deze documenten heeft verkregen. U zou uiteindelijk op 10 november 2015 veroordeeld zijn geweest en dit nieuws zou u van uw broer A.(...) hebben vernomen. Op de vraag hoe uw broer A.(...) deze documenten heeft kunnen bekomen, verwijst u vaagweg naar enkele vrienden van uw broer die werkzaam waren in het politiebureau waar deze gerechtelijke documenten bewaard werden. U lichtte toe dat een zekere G.(...) K.(...), een persoon die u verder niet kende, maar die wel uw broer A.(...) goed zou gekend hebben, deze laatste een kopie zou hebben bezorgd. U werd ermee geconfronteerd dat het weinig geloofwaardig is dat G.(...) K.(...) uw broer een kopie zou hebben bezorgd van het vonnis, van de oprichting van de onderzoeksraad en van uw overplaatsing naar Ramadi, hoewel hij u niet eens persoonlijk kende. Dit is ongeloofwaardig omdat hij hiermee een groot risico zou hebben genomen, zoals uzelf een aantal keer heeft benadrukt. Volgens uw eigen verklaringen zou hij zelfs een zware gevangenisstraf riskeren door deze confidentiële informatie te lekken. Uw uitleg als zou hij bereid zijn bevonden dit risico te lopen omdat hij heel erg veel van sport houdt net zoals u, omdat hij uw broer heel erg goed kende en omdat hij er helemaal niet mee akkoord ging dat u werd overgeplaatst naar Ramadi, kan allerm minst overtuigen. In de marge weze nog opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u niet weet wanneer uw broer precies op de hoogte is gebracht door zijn vriend G.(...) K.(...) van uw veroordeling (zie gehoorverslag CGVS, vragen 155-169).

Vervolgens valt op dat u klaarblijkelijk geen enkele concrete stap heeft ondernomen om één en ander juridisch aan te vechten. Blijkens de stukken die u voorlegt op het CGVS wordt er een juridische procedure gevolgd. Er is immers eerst een officiële overplaatsingsbeslissing genomen, waartegen u in beroep zou hebben kunnen gaan. Vervolgens, nadat u gevlucht was, werd er een onderzoeksraad opgesteld om officieel na te gaan of u al dan niet ongewettigd afwezig was. Hierna en op basis van de vaststellingen van deze onderzoeksraad werd er een vonnis geveld. Uit de vertaling van dit vonnis blijkt duidelijk dat u het recht heeft om in beroep te gaan tegen het vonnis. Aldus is het niet duidelijk waarom u deze juridische procedure niet heeft aangegrepen om de genomen beslissingen met juridische argumenten aan te vechten. Uw uitleg als zou een beslissing van het ministerie van binnenlandse zaken, van de minister zelf of van de rechtbank, niet op juridische wijze kunnen aangevochten worden omdat dergelijke beslissingen altijd moeten worden uitgevoerd, kan geenszins overtuigen. Ook buiten de juridische context heeft u geen enkele stap ondernomen om één en ander geregeld te krijgen, hoewel u wel degelijk over een breed netwerk van connecties moet hebben beschikt, gelet op uw jarenlange carrière bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, vragen 170-177).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u vreesde de doodstraf te zullen krijgen wegens uw ongewettigde afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 140-151). U werd ermee geconfronteerd dat u hiertoe geen enkele concrete indicatie heeft, zelfs mocht er geloof kunnen gehecht worden aan de door u voorgelegde stukken, aangezien hierin slechts sprake is van 2 jaar gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180).

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

U antwoordde verder dat als u niet de doodstraf zou krijgen vanwege de overheid u wel degelijk riskeerde om het leven te komen in de strijd met IS (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180). Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden in het kader van uw overplaatsing naar

Ramadi dient opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw politieke taken.

In de marge dient nog te worden gewezen op uw opmerkelijke verklaringen betreffende uw reis vanuit Basra naar Turkije. U verklaarde te zijn meegereisd met een voetbalploeg van Basra. U zou op deze manier hebben kunnen ontsnappen aan een individuele paspoortcontrole. Het is echter zeer opmerkelijk dat u zomaar zou hebben kunnen meereizen met een voetbalploeg waar u buiten de doelman niemand anders van gekend zou hebben. Bovendien verklaarde u hiervoor geen extra geld te hebben moeten betalen. U werd gevraagd of iemand van het management of iemand van de trainers van de voetbalploeg geen opmerkingen heeft gemaakt over het feit dat u zomaar meereisde, hoewel u niets te maken had met de voetbalploeg. U verklaarde dat dit niet het geval was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 45-63). Dit alles doet de wenkbrauwen fronsen.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

(...)

De documenten die u voorlegde zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en uw verklaring dat u jarenlang heeft gewerkt als politieagent bij de sportafdeling. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overige documenten in verband met uw overplaatsing en veroordelingen werden reeds hierboven besproken. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, betreffen deze documenten twijfelachtige kopies waardoor deze een zeer geringe bewijswaarde hebben, temeer daar uw verklaringen in verband met deze documenten weinig overtuigend zijn. De door u voorgelegde documenten wijzen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de door verzoeker neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen en wijst erop dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bijkomend kan worden vastgesteld dat het attest in verband met de onderzoeksraad flagrante spellingsfouten bevat in de hoofding, die de reeds betwiste authenticiteit van dit stuk verder op de helling plaatsen. Zelfs al is het Engels geen officiële taal in Irak en hebben de Iraakse ambtenaren slechts een zeer beperkte kennis van deze taal, dan nog kan redelijkwijze worden verwacht dat de hoofding van een officieel document uitgaande van de Iraakse overheid geen spellingsfouten bevat. Voorts komt verzoekers bewering als zou het vonnis niet bepalen dat 1 oktober 2015 de datum is waarop verzoeker ongewettigd afwezig was niet overeen met de vertaling van dit vonnis zoals weergegeven in het gehoorverslag (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Uit dit vonnis blijkt wel degelijk dat verzoeker ongewettigd afwezig was op 1 oktober 2015, welke datum niet overeenstemt met de data waarnaar verwezen wordt in het attest betreffende de onderzoeksraad volgens de verklaring van dit stuk weergegeven in het gehoorverslag (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker toont niet aan dat de vertaling van beide documenten, zoals weergegeven in het gehoorverslag, niet overeenstemt met de inhoud daarvan. Uit het feit dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op de onderlinge incoherentie tussen beide documenten blijkt dat het vonnis en het attest betreffende de onderzoeksraad wel degelijk naast elkaar werden gelezen door de verwerende partij.

Verzoeker wijst erop dat de bedoeling van de oprichting van de onderzoeksraad erin gelegen was om te weten te komen hoe verzoeker afwezig was om het onderzoek te kunnen starten. Zodoende verklaart hij niet de vaststelling dat in het vonnis met geen woord wordt gerept over de juridische vaststellingen gedaan door de onderzoeksraad die speciaal in het leven werd geroepen om het door verzoeker begane misdrijf al dan niet vast te stellen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij enkel de wijze waarop hij de documenten heeft verkregen in vraag stelt, en niet de inhoud ervan, kan hij niet worden gevolgd. Met betrekking tot de inhoud van het vonnis en het attest in verband met de onderzoeksraad wordt in de bestreden beslissing immers het volgende vastgesteld: *"(...) In het attest betreffende de onderzoeksraad is geschreven dat men wil nagaan of u ongewettigd afwezig was. Er wordt verwezen naar de datums van 27 augustus 2015 en 10 september 2015 (zie vertaling attest, toegevoegd aan het administratief dossier). In het vonnis daarentegen wordt verwezen naar de datum van 1 oktober 2015 als datum waarop u ongewettigd afwezig was. Deze ongewettigde afwezigheid vormt de basis voor uw veroordeling (zie vertaling vonnis, toegevoegd aan het administratief dossier). Los van het feit dat deze datums in deze respectievelijke gerechtelijke documenten niet overeenstemmen, is het vooral ook opmerkelijk dat er in het vonnis met geen woord wordt gerept over de juridische vaststellingen gedaan door de onderzoeksraad die speciaal in het leven werd geroepen om het door u begane misdrijf al dan niet vast te stellen. (...)"*. Hoger is reeds gebleken dat verzoekers verweer desbetreffend geen afbreuk vermag te doen aan deze vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, wat betreft de vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande de weinig overtuigende verklaringen over de manier waarop hij de voorgelegde documenten heeft bekomen, zich louter beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder de motieven ter zake te weerleggen.

Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat, indien de door hem aangehaalde problemen op de waarheid berusten, hij eerst in zijn land van herkomst de juridische mogelijkheden zou uitgeput hebben om aan zijn overplaatsing/veroordeling te ontkomen alvorens de drastische beslissing te nemen te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming. Blijkens de door verzoeker voorgelegde stukken werd er een juridische procedure gevolgd, aangezien er eerst een officiële overplaatsingsbeslissing werd genomen waartegen verzoeker in beroep zou hebben kunnen gaan, waarna er een onderzoeksraad werd opgesteld en uiteindelijk een vonnis werd gewezen, dat uitdrukkelijk voorziet in het recht om in beroep te gaan. De door verzoeker gevoegde informatie waaruit volgens hem kan worden besloten dat de Iraakse gerechtelijke macht geen zekerheid biedt dat hij een eerlijk proces krijgt (stukken 4 en 5) en zijn kritiek dat dit niet werd onderzocht door de verwerende partij doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om via hetzij gerechtelijke weg, hetzij meer informele weg, aan zijn overplaatsing en veroordeling te ontkomen. Het gegeven dat verzoeker vreesde om tegen zijn wil naar de frontlinie te worden gestuurd om daar te moeten vechten tegen onder andere Islamitische Staat verklaart niet waarom hij de juridische procedure niet heeft aangegrepen om de genomen beslissingen met juridische argumenten aan te vechten of waarom hij heeft nagelaten zijn netwerk aan te spreken teneinde een en ander buiten de juridische context geregeld te krijgen. Het enkele argument dat het overplaatsingsbevel moet uitgevoerd worden, doet aan het voorgaande geen afbreuk, net zo min als de loze bewering dat verzoeker de mogelijkheid niet zou hebben gehad om met zijn baas of andere leden van de politie te spreken.

Verzoeker geeft aan dat hij tijdens zijn gehoor een cd heeft neergelegd waarop de leider van de federale politie op 23 maart 2016 een toespraak hield waarin werd aangekondigd dat alle mensen die hun plichten niet naleven worden veroordeeld tot de doodstraf. Verzoeker merkt op dat deze elementen van recentere datum zijn dan de door de verwerende partij aangebrachte COI Focus, waarvan de verslagperiode loopt van februari 2008 tot november 2015. Hij wijst erop dat de verwerende partij geen informatie bijbrengt die aantoonst dat de verklaringen in de toespraak van 23 maart 2016 niet correct zijn en dat deze verklaringen ook niet in aanmerking werden genomen, noch werden vermeld in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat aangaande verzoekers vrees om in zijn land van herkomst ter dood te worden veroordeeld het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat u vreesde de doodstraf te zullen krijgen wegens uw ongewettigde afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 140-151). U werd ermee geconfronteerd dat u hiertoe geen enkele concrete indicatie heeft, zelfs mocht er geloof kunnen gehecht worden aan de door u voorgelegde stukken, aangezien hierin slechts sprake is van 2 jaar gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS, vragen 178-180).

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel

aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.”.

Uit bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk de door verzoeker aangehaalde vrees te worden veroordeeld tot de doodstraf in rekening heeft genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Echter werd vastgesteld dat verzoekers bewering als zou hij de doodstraf krijgen in tegenspraak is met het neergelegde vonnis waaruit blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar. De neergelegde cd, die volgens verzoekers verklaringen slechts een toespraak van maart 2016 van de leider van de federale politie bevat, is niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij geen concrete en overtuigende elementen of stukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk de doodstraf zou krijgen. Evenmin kan een loutere toespraak die, volgens verzoekers verklaringen, van recentere datum is dan de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, afbreuk doen aan de uitgebreide en objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat er geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid.

Bijgevolg heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat hij de doodstraf moet vrezen. Dit blijkt evenmin uit het nieuwe stuk dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, namelijk een veroordeling tot een gevangenisstraf van 5 jaar en 7 jaar omdat hij zijn officiële kaart niet had ingeleverd (stuk 3). Daargelaten de vaststelling dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidende vertaling en het slechts een kopie betreft die geen garantie inhoudt wat de authenticiteit van het stuk betreft, blijkt hieruit, aldus de verklaringen van verzoeker, dat hij op 23 augustus 2016 – dus na de toespraak van de leider van de federale politie in maart 2016 – weliswaar opnieuw veroordeeld zou zijn wegens het niet teruggeven van zijn officiële kaart, maar dat deze veroordeling geenszins de doodstraf betreft.

Waar verzoeker betoogt dat hij moet worden gelijkgesteld met een dienstweigeraar of deserteur, antwoordt de Raad dat strafvervolgning omwille van desertie of dienstweigering *in se* geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève. Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Aldus blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele of discriminatoire bestraffing door de Iraakse autoriteiten. Verzoeker reikt geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat zijn situatie hiervan afwijkt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat de militaire actie waaraan hij als politieagent dient deel te nemen door de internationale gemeenschap veroordeeld is als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict, dient te worden vastgesteld dat hij deze bewering op geen enkele wijze staakt.

Waar verzoeker betoogt dat de vaststellingen aangaande zijn weinig overtuigende verklaringen betreffende zijn reis van Basra naar Turkije niet gebaseerd zijn op objectieve en overtuigende elementen, dient te worden vastgesteld dat hij niet akkoord gaat met voormelde vaststellingen zonder evenwel argumenten aan te brengen die daarop een ander licht werpen.

De Raad erkent dat uit zowel de door verzoeker gevoegde als de door de verwerende partij bijgebrachte informatie blijkt dat leden van de veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld. Verzoeker toont evenwel niet aan, noch blijkt uit de beschikbare informatie, dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter door het feit dat hij politieagent is,

zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij in de jaren voor zijn komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van zijn werkzaamheden als politieagent. Dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zou worden geïsoleerd omwille van zijn werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig, in de mate dat deze individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Middels een aanvullende nota van 13 maart 2017 brengt verzoeker tal van nieuwe stukken bij, waarbij hij nadere toelichting verschaft in zijn ter zitting van 17 maart 2017 neergelegde nota.

Het betreft vooreerst een voor eensluidend verklaarde vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde vonnis van 23 augustus 2016 waarbij verzoeker werd veroordeeld voor het niet inleveren van zijn badge (stuk 3). De Raad stelt vast dat deze vertaling geen afbreuk doet aan hetgeen hoger reeds met betrekking tot dit document is uiteengezet. Bovendien laat verzoeker nog steeds na het originele vonnis te voegen. Gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën bieden geen garanties wat betreft de authenticiteit van het stuk in kwestie en ontberen derhalve elke bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bij zijn aanvullende nota van 13 maart 2017 voegt verzoeker tevens een uittreksel van een juridisch tijdschrift dat zijn eerste veroordeling zou bevestigen (stuk 11). Verzoeker stelt dat het hier om een officieel Iraaks tijdschrift gaat en dat daarin uitdrukkelijk staat vermeld dat hij veroordeeld werd. De Raad kan uit de gevoegde vertaling slechts opmaken dat verzoeker er middels het bericht van in kennis wordt gesteld dat hij beschuldigd wordt van ongewettigde afwezigheid op zijn dienstplaats en wordt verzocht binnen een termijn van dertig dagen voor de rechtbank te verschijnen om te antwoorden op de beschuldigingen. Hoewel gemeld wordt dat wie niet tijdig komt opdagen bij verstek zal worden veroordeeld, blijkt uit dit bericht niet dat verzoeker effectief veroordeeld werd wegens ongewettigde afwezigheid op zijn werk. Bovendien moet worden opgemerkt dat het hier om een fotokopie gaat en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Bijkomend wenst verzoeker aan te stippen dat hij eveneens vervolging vreest omwille van de positie van zijn oom, die zeer bekend zou zijn in Irak. Ter verklaring van het feit dat hij dit element niet eerder heeft vermeld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst verzoeker enerzijds op zijn vrees voor represailles en geeft hij anderzijds aan dat hij sinds zijn aankomst in België medisch wordt gevolgd wegens geheugen- en concentratiestoornissen, hetgeen zou blijken uit het door hem gevoegde stuk 30. Verzoeker stelt dat zijn oom, een broer van zijn vader, als minister heeft gediend ten tijde van het vroegere regime. Hij voegt een aantal documenten en foto's die het bewijs moeten leveren van de identiteit en het ministerieel parcours van deze oom (stukken 12-15). Deze oom zou zijn vervolgd en men zou tevens gepoogd hebben te laten uitschijnen dat hij een naaste was van Saddam Hoessein door foto's te vervalsen (stukken 17 en 18). Deze vervolgingen zouden bij uitbreiding verzoekers gehele familie hebben getroffen en enkele persberichten tonen volgens verzoeker aan dat naasten of familieleden van zijn oom vermoord en vervolgd worden (stukken 19-25). Tevens zou verzoekers woonst in Irak zijn aangevallen, getuige twee foto's die verzoeker voegt (stuk 29). Verzoeker wenst te onderstrepen dat ten gevolge van de ministeriële post van zijn oom en diens weigering om toe te geven aan chantage en corruptie een groot deel van zijn familie gedwongen werd Irak te verlaten zich in het buitenland te vestigen.

De Raad meent dat verzoekers voorgehouden angst voor represailles niet kan verschonen waarom hij de vrees om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omwille van de positie van zijn oom niet eerder in zijn asielprocedure heeft opgeworpen. Van een kandidaat-vluchteling mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om van bij het begin van

de asielpprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uit het ter terechtzitting neergelegde medisch attest (stuk 30) kan niet blijken dat de geheugen- en concentratieproblemen waarmee verzoeker kampt van die aard zijn dat zij een negatieve weerslag hebben op zijn vermogen om volledige en correcte verklaringen af te leggen over de feiten die ertoe hebben geleid dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte. Uit de stukken in verzoekers administratief dossier blijkt trouwens niet dat verzoeker eerder melding maakte van zijn voorgehouden psychische toestand. Dat verzoeker voor het eerst tijdens de beroepsprocedure naar aanleiding van zijn negatieve asielbeslissing melding maakt van een determinerend asielmotief en geen valabele argumenten naar voren brengt ter verschoning van deze handelswijze houdt in zich een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid, minstens doet het twijfelen aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Verzoeker toont bovendien geenszins aan dat de persoon waarvan hij identiteitsdocumenten voegt en die als minister van Nationale veiligheid werkzaam zou zijn geweest (stukken 12-16) daadwerkelijk zijn oom is. Uit de door verzoeker gevoegde informatie blijkt dat de persoon in kwestie X heet en minstens in 2012 het mandaat van volksvertegenwoordiger vervulde. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker slechts fotokopieën en prints neerlegt ter staving van zijn nieuwe asielmotief, welke geen garanties bieden wat betreft de authenticiteit van deze stukken, kan niet zonder meer worden aangenomen dat broer van deze politicus, wiens woning volgens meerdere persartikels in 2012 werd bestormd door de veiligheidsdiensten, daadwerkelijk verzoekers vader is. Hoe dan ook blijkt nergens uit dat verzoekers vader na deze gebeurtenis nog problemen zou hebben gekend met de autoriteiten of zich genooddaakt zag zijn woning te verlaten. Uit verzoekers verklaringen blijkt in tegendeel dat zijn vader nog steeds woont in de wijk Somar in Al-Nas eriyya, waarheen hij in 2005 zou zijn verhuisd (stuk 12, verklaring DVZ, punt 10 en 13A). De door verzoeker gevoegde foto's van een woning met gaten in de voorgevel bevatten geen enkele objectieve aanwijzing dat het hier de woning van verzoeker betreft, noch aangaande de omstandigheden waarin de zichtbare beschadigingen werden toegebracht. Aldus tonen deze foto's niet aan dat het huis van verzoeker werd aangevallen. Verzoeker brengt overigens geen enkel begin van bewijs bij voor de bewering dat een groot deel van zijn familie gedwongen werd Irak te verlaten en zich in het buitenland te vestigen.

Verzoeker voegt tevens twee persberichten van de sportclub al-Mina, één met betrekking tot het bezoek aan Turkije (stuk 26) en een ander met de namen van de spelers van het seizoen 2015-2016 (stuk 27). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker prints voorlegt en dat deze niet de minste garantie bieden aangaande de authenticiteit van de berichten in kwestie, kan uit deze berichten geenszins worden afgeleid dat verzoeker met deze sportclub vanuit Basra is meegereisd en op die manier aan de individuele paspoortcontrole is kunnen ontsnappen. Uit de gevoegde foto's (stukken 27 en 28) kan niet worden afgeleid dat de daarop afgebeelde voetballers tot de sportclub al-Mina behoren, noch is duidelijk waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Deze nieuwe stukken zijn aldus niet bij machte afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn reis vanuit Basra naar Turkije.

Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Thi Qar, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt

concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”.

Middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 brengt verzoeker een update bij van de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Zuid-Irak aanwezig in het administratief dossier. Uit deze update, die dateert van 4 februari 2017, blijkt niet dat de in de bestreden beslissing weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot Zuid-Irak niet langer actueel of correct zou zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet akkoord gaat met bovenstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, maar geen elementen bijbrengt die hier alsnog een ander licht op werpen. Verzoeker beperkt zich enerzijds tot het selectief weergeven van een aantal passages uit de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde COI Focus van 4 augustus 2016. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het geheel van de informatie op basis waarvan hij tot bovenstaande conclusie is gekomen. Anderzijds wijst verzoeker op door hem gevoegde informatie waaruit blijkt dat er eind 2016 terreuraanslagen plaatsvonden in de stad al-Nasiriyyah. Met betrekking tot deze stukken stelt de Raad vast dat het artikel ‘Army soldier kills, wounds 14 family members near Nasiriyah’ van 9 november 2016 betrekking heeft op een familiedrama en geen verband houdt met het gewapend conflict in Irak (stuk 9). De overige twee stukken van Iraq Body Count tonen aan dat er op 16 september 2016 twee doden vielen in een vuurgevecht (stuk 7) en op 27 september 2016 een kind om het leven kwam (stuk 8). De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat er burgerslachtoffers vallen in de strijd met IS in het zuiden van Irak. Echter, hieruit kan niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict. Het neergelegde rapport van Amnesty International met betrekking tot mensenrechtenschendingen in Irak is evenmin van aard om afbreuk te doen aan voorgaande conclusie.

Waar verzoeker erop wijst dat er volgens de beleidsnota van de verwerende partij van 28 april 2016 in Irak sprake is van een intern gewapend conflict (stuk 6), wijst de Raad er verzoeker op zijn beurt op dat diezelfde beleidsnota gewag maakt van sterke regionale verschillen wat betreft het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld en de gevolgen van het offensief van IS in Irak. De verwerende partij hield

bij de beoordeling van verzoekers nood aan bescherming terecht niet enkel rekening met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is, zijnde de stad Al-Nasariyyah in de provincie Thi Qar.

De Raad wijst er tevens op dat uit de door verwerende partij aan haar verweernota gevoegde “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016 eveneens blijkt dat het conflict in Irak getypeerd wordt door sterk regionale verschillen en hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, daar waar het UNHCR in haar advies van oktober 2014 nog om een algemene stop van gedwongen verwijderingen vroeg, heeft het UNHCR haar advies aangepast en wordt nu geadviseerd om Irakezen afkomstig uit IS-gebied, op IS heroverde gebieden en gebieden waar gevochten wordt niet gedwongen terug te sturen: “*Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” (par. 47). Vervolgens wordt gesteld: “*When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are **likely** to apply.*” (par. 47). Aldus wordt ook voor personen afkomstig uit voornoemde gebieden niet geadviseerd om aan elk van hen een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verder stelt het UNHCR het niet gepast te vinden om personen uit Irak internationale bescherming te ontfangen op basis van een binnenlands vlucht- of hervestigingsalternatief (par. 48). *In casu* is er geen sprake van een intern hervestigingsalternatief. De Raad besluit dat voornoemd advies de in het administratieve dossier opgenomen COI Focus niet tegensprekt en bovendien in rekening werd gebracht in de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 4 februari 2017.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullende onderzoeksmaatregelen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF